

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. augusztus 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

VÉGLEGES SZABADÍTÁS

Énekek: 173; 677; 656,2; 467

Lekció: 2Móz 10,1-11

Alapige: 2Móz 10,9

Imádkozzunk!

Édesatyánk, áldunk és dicsőítünk Téged, hogy jelenlétedben és színed előtt lehetünk. Azt énekeltük az énekben, hogy nem vagyunk mi magunkéi, de Te látod, Uram, hogy ki az itt közülünk, aki elmondhatja ezt magáról, hogy ő már nem a magáé, hanem Jézus Krisztus tulajdona, mégpedig azért, mert Jézus Krisztus drága áron megvette, az Ördög hatalmából megszabadította és hit által őrzi az üdvösségre. Te látod, Urunk, hogy vannak-e közöttünk olyanok, akik még a magukéi: a maguk urai; azt cselekszik, amit ők akarnak; nincsenek vezetés alatt; nincs világosságuk, mert még Egyiptomban ragadtak, és még nem jöttek ki a halálból az életre. Urunk, mutasd meg nekik, hogy milyen veszélyben, milyen csapások alatt vannak és lesznek! Mutasd meg nekik, hogy jön a jogos és kiérdemelt ítélet, amit mi magunknak szereztünk és kerestünk!

Mi pedig sokan hálásak vagyunk Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ezt az ítéletet és csapást Te magadra vitted a Golgotán, Téged ért a büntetés helyettünk, és Te magad vitted fel bűneinket a fára. Ezért magasztalunk Téged, Urunk, hogy az örömhír üzenete, az ige üzenete erről szól, ezt hirdeti; ezért hívsz magadhoz, és ezért hirdetteted az ígét, mert a hit hallásból van, a hallás pedig a Te igéd által. Kérünk Téged, Urunk, hogy szembesíts bennünket ezzel, hogy engedjünk Neked, és ne legyünk olyanok, mint a fáraó, aki megkeményítette a szívét, mert nem akarta elengedni a népet. Hamisnak tetszett előtte az ő istentiszteletük, idegennek az ő Istenük, mert ő a saját maga bálványait imádta, azoktól várt és remélt minden segítséget.

Mutasd meg, Urunk, azoknak, akiket kihoztál a halálból az életre, hogy milyen biztonságban vagyunk még akkor is, amikor a Sátán, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén kit nyeljen el, hogy mi a Te kezében vagyunk; őrzöl bennünket. Te vagy a mi szüntelen védelmünk és oltalmunk, és még ha nyomorúság is ér bennünket, valljuk, hogy Te abban is igen bizonyos segítség vagy.

VÉGLEGES SZABADÍTÁS

Kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg alkalmunkat, Urunk! Formáld bennünket gyülekezetté, alkalmunkat a Te tiszteleteddé, de legfőképpen engedd, hogy okos istentiszteletként magunkat szánjuk oda Neked élő, szent és Neked kedves áldozatul. Jézus Krisztusért, a mi Urunkért, kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az előbb felolvasott szakasz egy verséből, a Mózes 2. könyve 10. fejezetének a 9. verséből: *„Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak ünnepet kell szentelnünk.”*

Testvéreim, a Mózes 2. könyvének általunk is jól ismert neve másképpen az, hogy „Exodus”, ami tulajdonképpen azt jelenti, hogy „kivonulás”. Ez egy nagyon meghatározó korszak és esemény a Szentírásban. Az ünnepeket is meghatározza és Isten népének az életét a későbbiekben is, ha ugyan el nem felejtették, hogy Isten Egyiptomból hatalmas kézzel és kinyújtott karral hozta ki őket, és ígérte nekik Kánaánt, az ígért földjét, ahova pedig beviszi az Ő népét. Nekünk, hívőknek, az Exodus azért fontos, mert mi azt mondjuk, hogy így van Jézus Krisztusban is szabadulás. Isten, ahogy az Ő népét kihozta valamikor a fáraó hatalmából és fogságából, úgy akarja népét kihozni a Sátán uralma és hatalma alól, fogságából és bevinni a Jézus Krisztusban való élet csodájára. A Szabadító Jézus Krisztus, és ez a szabadulás Jézusban van: „nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Ő az, aki az élre áll. „Ő a fővezér” – ahogy énekeljük az egyik énekben, mi pedig Őutána megyünk; és ha a Fiú megszabadít valakit, az valósággal szabad lesz.

Ennek a kivonulás történetnek most csak egy részletét nézzük meg a mai istentiszteleten, azt a részletet, amely tulajdonképpen a 8., 9. és a 10. fejezetekben van leírva! Ritkán szoktuk így egymás mellé tenni azt, ami ott elhangzik, és ennek is még egy részletét szeretném nagyító alá venni: a 10. verset, amikor Mózes azt mondja: *„A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak ünnepet kell szentelnünk.”*

A fejezetekben egy beszélgetésnek vagyunk a tanúi, amikor Mózes a fáraó elé áll Isten parancsára, aki azt mondta: menj be a fáraóhoz; máskor pedig a fáraó hívja Mózeset és Áront, hogy beszéljen velük. Ezeket a beszélgetéseket leírja Isten igéje, közben pedig mindazokat a csapásokat is, amelyeket Isten mért Egyiptom földjére és lakosságára. Tulajdonképpen a fáraó és Mózes között egy olyan beszélgetés folyik, amely a fáraó részéről mindig egy alkuajánlat, Mózes részéről pedig egy határozott képviselő, mert Mózes nem alkuszik, ő az Urat képviseli.

Amikor Mózes beszél, akkor ő határozottan képviseli az Urat. Isten azért állítja oda! Neki azt kell mondania, amit az Úr mond: „Ezt mondja az Úr!” „Így szól az Úr!” A próféta nem mondhatott mást. Nem kérdezte meg, hogy tetszik-e nektek vagy nem. A fáraó azonban egy alkut kínál mindig, és ez az, amit nem szoktunk így egymás mellé tenni. Négy ajánlata van Mózes számára; ezt a négyet fogom elmondani, ezek közül pedig egyet, amit felolvastam, a harmadikat egy kicsit bővebben.

Mi ez a négy alkuajánlat? Mózes határozottan képviseli azt, hogy ki kell, hogy menjünk, mert Isten azt mondta, hogy szolgálni kell Őt. Mózes nem tudja még, hogy Isten mit fog mondani, de majd ott megmondja! Nem tudja, hogy mi lesz a jövő, de hogy innen ki kell, hogy menjünk, az biztos! Mint ahogy Pál apostol, akiről ezekben a napokban olvasunk a Kalauz szerint, sem tudja, hogy mi fog következni, de Isten azt mondja neki: menj be a városba, majd ott megmondják neked, hogy mit kell cselekedned! „Csak egy lépést mutass, s elég nekem!” Mózes egyet tud, hogy Isten azt mondta: a népnek ki kell jönnie Egyiptomból! Isten megkönyörült rajtuk, azért hozza ki őket: „látván láttam az én népem nyomorúságát, küszködését, és kihozom őket! „Le is szállok, hogy megszabadítsam őket!” – olvassuk a Mózes 2. könyvének 3. fejezetében, s Mózes odaáll a fáraó elé.

Mózes nehezen vállalta ezt a küldetést, de aztán Isten Szentlelke bátorra és határozottá teszi! Ő ott az élő Istent képviseli, aki mennyet és földet alkotott és teremtett, aki megtart és igazgat mindeneket. Ő ezt az Urat képviseli, és a fáraó elkezdi vele alkudozni. Mit mond először? Mózesnek azt ajánlja: áldozatok az országban! Ne menjete ki a határon kívül, ne hagyjatok itt bennünket! – ez az első ajánlata. Mózes erre azt mondja: nem, mi ki fogunk menni, mert ebben az országban nem áldozhatunk!

Ha Mózes ott marad az országban, és azt mondja: itt áldozunk az Úrnak, azt jelentette volna, hogy Isten népe Jahvét, az egyedül élő, igaz Istent odasorolja az egyiptomi pogány istenek közé: ez is egy vallás, meg a tettek is, meg a harmadik, meg a negyedik is; ki melyik istent imádja, mindegy, csak higgyen valamiben! Azonban azt mondja: itt közöttetek nem imádjuk Jahvét! Itt egy bálványimádó, pogány kultusz van, hamis „istentisztelet”, mi itt nem tudunk az Úrnak áldozni, mert a mi Urunk nem egy a többi között!

„Az Úr, a mi Istenünk, egyedüli Úr” – a Biblia Istene, a Biblia Krisztusa. Bár támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták, azt mondja Jézus: „ha azt mondják nektek, hogy itt van a Krisztus vagy ott van, ti ne higgyétek!” Azért, mert az a Jézus, aki önmagát adta váltságul sokakért, az a Krisztus!

Tehát, az Úr, a mi Istenünk, egyedüli Úr, dicsőségét másnak nem adja; aki teremtett és alkotott! Ha ott maradnak az országban, ez azt jelentette volna, hogy nincs is olyan nagy különbség! Hányan gondolkodnak ma is így, hogy nincs is olyan nagy különbség!

Mikor az 1567-es zsinaton beállított valaki, és elkezdte mondani, hogy a Szentlélek nem Isten, csak egy erő, akkor az akkori debreceni püspök azt mondta: tessék kinyitni az ajtót, maga meg menjen ki! Aztán odafordult Méliusz Juhász Péter a mellette levő lelkészhez, és azt mondta neki: ez valami olyan vallás, amit ez az ember mond itt, mint a törököké! Mi meg esetleg használjuk, hogy „testvéreink”! Aztán a következő évben meg is alapították a maguk felekezetét Jézus Krisztus nélkül.

Azt mondja nekünk a mai ige először is, hogy Egyiptomban nem lehet igazistentisztelet. Amíg valaki Egyiptomban van, addig nem gyakorolhatja az igazistentiszteletet! Nincs keveredés! Azt mondja Isten igéje, hogy Egyiptomtól el kell határolódnunk! Nagy veszélyei vannak ma is annak, amikor valaki nem szakít Egyiptommal; nem jön ki teljesen Egyiptomból. Nem lett újjá minden! Mert mit mond az ige? „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az... íme, újjá lett minden”

VÉGLEGES SZABADÍTÁS

– ez azt jelenti, hogy szakított Egyiptommal. Ehelyett sokszor találkozunk azzal, mikor beszélgetünk hívő atyafiakkal, hogy azt mondja: jaj, hogy lekopogjam! Kiderül, hogy hisz a babonában, űzi a szerencsejátékot... és nem is folytatom tovább, mert tényleg a Szentlélek fordítsa le a te nyelvedre, hogy neked mit jelent ez, hogy Egyiptomban nincs maradásunk! Ott, ahol a fáraó az Úr, ahol a fáraó parancsol, ahol a sötét hatalom erői az életre törnek, ott nekünk nincs maradásunk. Onnan ki kell jönni!

Milyen boldogító az, amikor Péter és az apostolok azt mondják az első gyülekezet hívőinek: kihozott bennünket a halálból az életre, a sötétségből a világságra! Ő kihozott bennünket; Egyiptomtól szabad a szíved! Nem úgy van, hogy Egyiptomban is lehet szolgálni, hanem Egyiptomot ott kell hagyni! Nekünk az a szabadító Jézusunk van, akiről a Galáciabeliekhez írt levél azt mondja: „hogy kiszabadítson minket e jelenlevő gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akaratára szerint”, akinek legyen dicsőség!

A második, amiben a fáraó alkuszik: ha akartok menni, csak messzire ne menjete el! Ennek az igének a mai üzenete számunkra az: aki nem szakít Egyiptommal, és nem lesz új élete Jézus Krisztusban, annak mindig az lesz jellemző az életére, hogy nem megy olyan messze! Mit jelent ez? Ezt általában úgy szokták mondani a környezetünkben, hogy „nem kell azt olyan komolyan venni!” „Csak olyan messzire nem kell menni!” Egyszer mondta nekem valaki: „nekünk is van Bibliánk, de azért nem bújjuk állandóan!”

Az előző gyülekezetünkben nagyon sok hívő volt, és egyszer valaki a kerítésre támaszkodva mondja nekem: „tiszteletes úr, borzasztóak ezek a hívők, kiszámoltam, hogy ötször mennek hetente templomba! Mennek hétfőn, mert akkor van imaóra; mennek szerdán, mert akkor van Bibliaóra; mennek szombaton, mert akkor van énekkar; vasárnap meg kétszer!” „Csak messzire ne menjete!” „A Bibliát sem kell azért olyan komolyan venni!” És mit szoktunk hallani a hitetlenektől? „Azt is csak emberek írták!”

A gyülekezeti csendeshéten a Péter levelét vettük végig, és elmondtam a testvéreknek, hogy belesodálok, mikor elolvastam többször, mert egy halászember ilyet nem tudott írni, ha egyáltalán tudott írni! Az is lehet, hogy Silvánus írta, ahogy az 5. fejezetben ott van, hogy diktálta Silvánusnak. Ilyet egy ember nem tud diktálni; nem tudja, hogy egy szónak mi a jelentése! Azt csak a Szentlélek tudja, és így tanultuk mi is. Az egyik faluban, ahol a teológusok kiszálltak vasárnap és a professzor úr is ment, ő prédikált, egy kedves néni odaállt elé és mondta neki: professzor úr, én erre az ígére tértem meg – és mondja, hogy melyikre. A professzor azt mondja: ó, kedves, hát az csak egy betoldás! A néni nem értett semmit, csak annyit mondott: én akkor is arra az ígére tértem meg!

Az csak egy betoldás... meg van mese, meg van ilyen-olyan dolog... és akkor fundamentalistáknak csúfolnak bennünket! Ezt nagy örömmel elfogadjuk, akik azt mondjuk, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. Ahogy múlt vasárnap mondtam: nem szó szerint, hanem betű szerint komolyan vesszük! Ha kell, még megnézzük az eredeti szent iratot is, hogy ott hogy szerepel, mert betű szerint komolyan vesszük!

Nem kell olyan halálosan komolyan venni a Krisztus-követést! Egyszer mondta nekem valaki: mi is járunk templomba; karácsonykor, meg húsvétkor is elme-

gyünk, na de hogy állandóan? Az első keresztyének meg minden nap összejöttek! Ehhez képest hol vagyunk mi, akik vasárnap nagy nehezen egy órát oda tudunk szánni, de már az egy óra tíz perccel baj van? Hol vagyunk ahhoz, mikor Eutikhusnak, szegénynek, ki kellett esnie az ablakból, mert már elaludt éjszaka! Hallottuk a Péter leveléből, hogy „röviden írtam nektek”, mert aki Istennek engedelmes, azal röviden is lehet beszélni. Az megérti egy szóból is, egy igeversből is, hogy Jézus hívja: add oda az életedet! Kövesd az Urat! A harmadik alku: ha már mentek – mondja a fáraó –, menjenek a férfiak! Az ő dolguk az istentisztelet. Volt olyan idő is, amikor meg azt mondták, hogy az asszonyok dolga a vallás. A fáraó meg akkor így gondolkodott: menjenek a férfiak, ők mutassák be az áldozatot Jahvénak, a ti Isteneteknek! Mert az nem az én istenem, az a tiétek! Akkor Mózes elmondja: Nem! „A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak ünnepet kell szentelnünk.” Isten szövetséget kötött a néppel, amibe beletartoztak a gyerekek is.

Képzeljétek el, ha valahol azt mondanák, hogy háborús bombát találtak: kiűritjük az övezetet, de a gyerekek nyugodtan maradjanak itt, azok ne fáradjanak! Hát van ilyen, testvérek? Vagy a mi vidékünkön ahol árvíz volt sokszor, és akkor a gyerekek nem maradtak ott. Én emlékszem rá gyerekkoromban, mikor felpakoltak a szekerekre, és nagy örömmre, nagyapámék még az utolsó kislibát is elhozták! Úgyhogy én az árvíz végén azért sírtam, mert viszik a kislibát vissza. Tehát, nem arról van szó, hogy akkor a gyerekeket ott lehet hagyni, hanem azt mondja Mózes: a gyerekek velünk jönnek, mert Isten szövetséget kötött a néppel! Hogy mondja Péter pünkösdkor? „Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek..., valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” És amikor Isten azt mondja Ábrahámnak: kelj fel, menj arra a földre, amit mutatok neked – kimegy vele még Lót, az unokaöccse is!

Velük mennek a gyerekek is, nem maradnak Egyiptomban. A fáraó azt gondolja: „Menjenek a férfiak, a gyerekek itt maradnak; majd azokat mi tanítjuk, majd azokat mi neveljük!” Mit gondoltok, mire akarták nevelni? Hát, Egyiptom tudományára, ahol tanítottak matematikát, meg mindenféle tudományt, csak közben érték őket a lelki hatások.

Itt szeretném elmondani a szülőknek vagy a nagyszülőknek, meg magamnak is: a gyermekeinkért úgy imádkozzunk, könyörögjünk az Úrhoz, hogy milyen lelki hatások érik őket! Egyiptomi hatások vagy ilyen megszabadult népként, igaz lelki hatások érik-e őket? Óriási veszélyben vannak a gyermekek! Mindig is veszélyben voltak, de ma különösképpen! Ezt sokan nem veszik komolyan, de hadd említsek néhány dolgot! Több óvodában tartunk hittant, és ahol tartjuk a hittant az óvodai csoportban, a mellette levő teremben ötször annyian vannak a gyerekek jógaoktatáson. Óvodában, három-négy éveseknek jógaoktatás van! Miután néhány évvel ezelőtt nem sikerült bevezetni az iskolai meditációs órákat, most szinte mindenütt bevezették az óvodákban, iskolákban az úgynevezett „boldogságórát”, és sajnos az egyházi iskolák sem kivételek ez alól!

De ki fogja elmondani a gyermekeinknek, amit Dávid ír a zsoltárban: boldog ember az, aki az Úrban bíz! „Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalját!” A Máté evangéliuma 5. fejezetéből felolvashatjuk a Boldogmondásokat: mi tudjuk,

VÉGLEGES SZABADÍTÁS

hogyan lehetsz boldog! Ehhez nem kell egyiptomi, fáraói tanítás! Mi tudjuk, hogy mi a boldogság útja! Mi tudjuk, hogy már e földön boldog lehetsz! A Lukács evangéliuma 1. fejezetéből hadd idézzem az igét: „boldog az, aki hitt” – és nem az, aki meg tudja oldani az életét! Mert különféle praktikákat ajánlanak. Én végigolvastam. Tegyétek oda a Bibliát mellé, vajon ezt tanítja-e a Biblia! Nem, de mindenütt nagy az érdeklődés, mert „mi boldog iskola és boldog óvoda akarunk lenni”!

Nem akarok senkit megsérteni, ha esetleg pedagógusként valaki benne volt, de én sokakkal beszélek, és azt mondom: a tudatlanság idejét elnézte Isten, de most meg kell térni belőle. Lehet, hogy nem tudsz ellene harcolni, de neked szólnod kell! Mózes szólt. Ő képviselte az Urat. Nincs alku! Ezekkel vagyunk tele, mert a fáraó akarja nevelni a gyerekeket! Nem te neveled, pedig Isten oda bízta! Mit mond a 10. fejezet elején az ige? „...hogyan elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fiának hallatására...” Azt mondja Izraelnek, hogy az apák beszéljék el a fiaknak, és a fiak fiainak. Nem a fáraóra bízta, hogy majd ő elmondja! Az apák a fiaknak: hogy a mi szabadító Istenünk megkönyörült rajtunk, kihozott bennünket hatalmas kézzel és kinyújtott karral!

Eszembe jut az a lelkipásztor az 1970-es években, a Nyírségben, akit abban az időben mindig behívtak, mert az ő gyülekezetében nagyon komoly gyermekmunka folyt; oda mentek a környékről is a gyerekek. A 70-es években behívta többször őt az Állami Egyháziügyi Hivatal megyei titkára, és azt mondta neki: maguk csak a vénasszonyokkal foglalkozzanak, majd a gyerekeket mi tanítjuk! Mózes mit mondott? „Nem, hanem gyermekeinkkel együtt megyünk!” Mert lehetett volna mondani: a gyerek fáradt, törékeny, nehezen bírja az utat. Azt mondja Mózes: nem, mi visszük magunkkal őket is! Majd ha fáradtak lesznek, akkor a gyerekek lépése szerint megyünk! Majd mi megyünk lassabban! Mózes azt mondja: „Az ünnepet meg kell szentelni! Nekik meg kell tanulni, hogy a mi Istenünk elrendelt dolgokat, és azt nekünk kötelességünk végrehajtani!”

Testvér, ha a Nemzeti Adó- és Vámhivatal elrendel egy törvényt, neked azt kötelességed megtartani! Hiába mondanám, hogy „én csak nyolc százalék jövedelemadót akarok fizetni, elégedjenek meg azzal”! Majd elővesznek, mert ha egy hatóság elrendel valamit, azt meg kell tartani, akár tudsz róla, akár nem. És ha Isten rendel el valamit? Mi meg mondjuk: ha van kedvünk! „Ha nem vagyok fáradt!” „Ha más dolgom nem lesz!” „Ha éppen ráérek!” Ilyen nincsen! Mózes mit mond? „Az ünnepet meg kell szentelnünk; amit Istenünk elrendelt, nekünk ahhoz kell ragaszkodnunk, és a gyermekeinkkel, öregjeinkkel megyünk.”

Volt olyan közösség, amely szétszakadt, és a szakadás oka az volt, hogy valaki elvitte a fiatalokat, és azt mondta a gyülekezetben: az öregekkel meg foglalkozzatok ti! Tehát, az nem egészséges gyülekezet, ahol csak fiatalok vannak! Ahol a fiatal nem tudja a lépcsőn megkarolni az időst, hogy „tessék jönni, segítek”; ahol nem kérdezi meg az időst, hogy fáj-e valahol, ha látja, hogy sántít vagy nem tud menni!

Ó, de sokat kaptam 2012-ben, amikor a sátorlajuhelyi tábor szerveztük! Annyi volt a „szerencsénk”, hogy Pálhegyi Feri bátyánk vetette fel, és neki nem mertek annyira ellenállni! Mit gondolok én, hogy nem a csoportok mennek, hanem az egész gyülekezet? Dehogyan jött az egész gyülekezet! Azoknak el kellett mondanom: ne haragudj, nem ismered a Bibliát, vagy nem tanultál valamikor egyház-

tant, de itt van ez az ige: gyermekeinkkel és véneinkkel együtt megyünk! Aztán milyen áldást adott Isten, hogy a fiatalok segítettek bevinni a bőröndöket az idősebbeknek, az idősek meg azt mondták nekem: „mi mindig csak mondtuk, hogy ezek a mai fiatalok! Elég aranyosak ezek a mai fiatalok!”

Testvérek, ez a gyülekezet csodája! Nem az a lényeg, hogy csak fiatalok vagy csak idősek legyenek együtt! Persze vannak vidékek, ahol ez társadalmi kényszerűség, hogy csak idősek vannak, mert elmentek a fiatalok, de a gyülekezet az, hogy „tartsunk jól össze hát”! Milyen nagy csodája ez az Isten igéjének! A múlt héten arról is volt szó, mikor az apostolok megírják a leveleket, például Pál Efézusba, és azt mondja: ti apák... ti gyermekek... ti szolgák... ti urak..., akkor ezt azért teszi, mert feltételezi, hogy ezt az istentiszteleten fogják felolvasni. Így is volt, hogy az istentiszteleten ott voltak a gyerekek, ott voltak az urak, és ott voltak a szolgák; a rabszolgák, meg a rabszolgatartók. Mondjuk egy gyermek mit értett az Efézusbeliekhez írt levélből, amelyet nekünk, lelkészeknek is háromszor kell elolvasni, míg egyszer sejtjük, hogy körülbelül miről van szó? Mit értett egy gyermek? Semmit, de azt megtanulta, hogy ünnepet kell szentelni! Mert mit mond Mózes? Hogy az ünnepet megtartsuk. Azt megtanulta, hogy ünnepet kell szentelni.

Hollandiában úgy van a szigorú reformátusoknál, hogy hat éves korig engedik a gyereket a gyermekmegőrzőbe, de hétéves kortól ott kell lennie a templomban. Úgy ülnek a templomban, megható volt látni: apa, anya, kétoldalt gyerekek. Általában hat-hét gyermek van minden családban. „Gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk...” Ne tégy te könnyelmű alkukat! Nem engedheted meg, hogy ne engedelmessédj a te megváltó és teremtető Uradnak, mert különben Egyiptom ítéletében leszel részes, és jön a csapás!

A negyedik ajánlata pedig ez volt a fáraónak: ha már mennek a gyerekek, legalább a jószágokat hagyjátok itt! Erre mit válaszol Mózes? „Egy pata se marad itt!” „Egy köröm se marad itt” – egy másik fordítás szerint. Fordítsuk le: egy sánta, beteg tyúkot se hagyunk itt, mindent viszünk! Tudniillik, miért akarta ezt a fáraó? Azért, mert akkor nem tudják bemutatni az áldozatot. Jézus Krisztus áldozata előtt, az egyetlen, tökéletes, golgotai áldozat előtt állatot áldoztak, aminek kiontották a véré, de ha nincs jószág, akkor nem tudnak miből áldozni! Noénak azért is kellett bevinnie a bárkába az állatokat, hogy majd legyen miből áldozatot bemutatni az Úrnak.

Mit akar a fáraó? Elvenni a szolgálathoz szükséges eszközöket. Ezt is átérték sokan, mi pedig hallomásból tudjuk, amikor 1948-ban elvették az iskolákat, elvették a földeket, sőt Kárpátalján elvették a templomokat, meg a parókiákat is! Ahogy annak idején Rákosi mondta, mikor behívatta a püspököket: püspök urak, mi nem a békát pusztítjuk el, mi lecsapoljuk a tavakat! Megint egy nevet hadd mondjak, Túróczi Zoltán – mert itt ismerték többen – megszólalt a kedves, áldott életű evangélikus püspök, és azt mondta: elnök úr, csak ön elfelejti, hogy a tavak felülről táplálkoznak! Nem lehet lecsapolni a tavakat, mert esik az eső, és azok felülről táplálkoznak! Néhány nap múlva börtönbe zárták, de megszólalt, hogy „a tavak felülről táplálkoznak”.

Olyan szomorú volt a szívem; amikor az egyik nagy alföldi városban, szinte tiszta református volt valamikor, Isten Lelke ébredést adott ott az ébredés idején,

VÉGLEGES SZABADÍTÁS

százharminchat Bibliakör volt a gyülekezetben! Néhány évvel ezelőtt felhívott valaki onnan, és azt mondta: most ott tartunk, hogy egész évben egy egyházi esküvő volt! Mondjuk, van nyolc egyházi temetés és százötven polgári. Amikor az okokat keressük, sokféle oka lehet, de én abban látom, hogy nem voltak ilyen Mózesek, akik azt mondták volna, hogy egy pata sem marad itt! Akik azt mondták volna, hogy a fáraóval nincs alku, nincs egyezmény! Ha elveszek, hát elveszek! Hanem azt mondták: jó, akkor maradjanak, sőt, dalolva átadjuk a földjeinket, az iskoláinkat; örömmel odaadjuk az idegen, egyiptomi tanítás kezébe! Ha ez csak a múlt lenne, akkor azt mondanám, hogy Isten könyörült rajtunk, de higgyétek el, hogy ez a jelen is!

Hadd fejezzem be azzal, amit Mózes mond: háromnapi útra megyünk, majd ott megtudjuk, hogyan áldozzunk Istennek! Ez a háromnapi út nagypéntektől húsvétig tart; amikor a hívő megérti, hogy az Egyiptomból való szabadulásom Jézus Krisztus keresztyéért és feltámadásáért lehetséges. Ő háromnapi utat tett meg értem: szenvedett, pokoli kínokat élt át az én Megváltóm, de elvégezte a hívők teljes megváltását, és a hívőknek azóta nem kell a miatt rettegniük, hogy azért ott maradt Egyiptomból valami az életükben; a Sátán valamit végezhet az életükben! A Biblia erről sehol nem ír, csak arról, hogy félelmet akar kelteni, mint ordító oroszlán; de bennem nincsen semmije! A Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetében olvasuk: „Kicsoda vádolja az Isten választottait?” „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Bethlen Gábor fejedelem hozzátette: senki nincsen, bizonytalannal nincsen!

Vallja-e ezt a szíved: Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát? Ne hagyd Egyiptomban a gyermekedet, és ne hagyd Egyiptomban a javaidat se! Állj teljesen az Úr szolgálatába, hogy el ne vessz, és hogy a te életed megtartasson!

Imádkozzunk!

Milyen boldogan vallhatjuk, Urunk, hogy „megmentve, megváltva, a szívem csak Téged imád!” Kérlek, Uram, hogy ajándékozz meg ezzel az örömmel minél többeket. Szabadításodra várunk: Jöjj, ó jöjj, Szabadító!

Ámen.

467. ének

1. Mily jó, ha büntől már szabad, Az Úr szolgája vagy;
A bűn szolgája gyáva rab, A Krisztusé szabad.
2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos utakon.
3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más minket öl;
Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szívében belől.
4. Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.
5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam át szívem:
Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is ott legyen.